

# Kitab Daniel - Nomer Genep Puluh Tujuh

*Pangaweruh Nubuat: Islam, 11 Séptémber 2001, jeung Poé Angin Wétan*

Jeff Pippenger

2024-01-31

Islam tina balai katilu sumping kana sajarah nubuat dina 11 Séptémber 2001, sarta harita kénéh geuwat dikeang. Dina mangsa éta hujan panungtungan mimiti turun, tapi éta “diukur”.

Dina ukuran, nalika eta mitembeyan kaluar, manehna bakal ngabantah jeung eta; Mantenna nahan angin-Na anu kasar dina poé angin wetan. Ku sabab kitu, kajahatan Yakub bakal dipupus; jeung ieu sakabéh buahna pikeun ngaleungitkeun dosana; nalika manehna ngajadikeun sakabéh batu altar jadi kawas batu kapur anu dihancurkeun nepi ka remuk, rungkun-rungkun suci jeung arca-arca moal nangtung deui. Tapi kota anu dibenteng bakal jadi suwung, jeung tempat padumukan ditinggalkeun, sarta jadi kawas padang gurun: di dinya anak sapi bakal ngarumput, jeung di dinya manehna bakal ngagoler, sarta ngahakan dahan-dahanna. Nalika ranting-rantingna geus garing, éta bakal dipatahkeun: para awéwé datang, tuluy ngadurukna ku seuneu: sabab ieu téh umat anu teu boga pangarti: ku sabab éta, Mantenna anu nyiptakeun maranéhna moal nembongkeun rahmat ka maranéhna, jeung Mantenna anu ngawangun maranéhna moal méré kasaéan ka maranéhna. Sarta bakal kajadian dina poé éta, yén Gusti bakal ngagebug ti saluran walungan nepi ka walungan Mesir, sarta maranéh bakal dikumpulkeun saurang-saurang, hé barudak Israil. Sarta bakal kajadian dina poé éta, yén tarompet gedé bakal ditiup, jeung maranéhna bakal datang anu geus ampir binasa di tanah Asyur, jeung anu dipiceun di tanah Mesir, sarta bakal nyembah ka Gusti di gunung suci di Yerusalem. Yesaya 27:6–13.

“poé angin ti wetan” nandakeun datangna hujan panungtungan, sarta ogé Islam tina cilaka katilu. Éta ogé nandaan awal sajarah nalika “kajahatan Yakub dipupus.” Poé angin ti wetan téh sumping dina 11 Séptémber 2001, sarta dina mangsa éta pangadilan ka nu hirup mimiti lumangsung. Pangadilan ka nu hirup téh nya éta pagawéan panutup tina malaikat katilu, sarta di dinya dimimitian dipiceunna dosa-dosa saratus opat puluh opat rébu. Éta anu dimaksud ku Yesaya nalika anjeunna nyerat, “Ku ieu.”

Kecap-kecap anu miheulaan “Ku ieu,” nya éta, “Dina ukuranana, nalika éta mimiti nembongan, maneh bakal ngadakwa ka dinya: Mantenna nahan angin-Na anu kasar dina poe angin ti wetan.” “Ku ieu,” nandakeun bebeneran-bebeneran pangujian anu tangtu anu nyucikeun dosa ti jalma-jalma anu digambarkeun minangka Yakub. Bebeneran-bebeneran éta ngawengku kajadian (9/11), anu nandaan datangna hujan panungtung. Bebeneran-bebeneran éta ngawengku harti hujan panungtung minangka “hiji pesen,” sarta “pesen” éta nyaéta Islam. Éta ogé ngawengku bebeneran yén “angin ti wetan” téh Islam tina Woe katilu, sarta ngawengku sipat profétik ngeunaan panahanan Islam saterusna (nahan).

Ujian éta sorangan dilambangkeun ku “perdebatan,” anu mimiti dina 11 Séptémber 2001. Yeremia, nalika ngagambarkeun kuciwa anu kahiji, dipapatahan supaya “balik” ka Allah sarta misahkeun

anu mulya tina anu hina. “Buah” tina amanat pangujian ngahasilkeun dua golongan anu nyembah.

Panghukuman ka nu bodo digambarkeun kieu: “nalika manehna ngajadikeun sakabéh batu altar jadi kawas batu kapur anu diremuk-remuk, mangka groves jeung images moal nangtung deui.” Yesaya nuju ngarujuk kana panyanggakeun hukuman ngalawan jalma-jalma anu ngabalikkeun sagala hal tibalik dina bab dua puluh dalapan jeung dua puluh salapan. Maranéhna téh jalma-jalma anu teu mampuh ngarti kana kitab anu disegel. Pagawéan (buah) jalma-jalma jahat kudu dianggap kawas taneuh liat tukang kendi.

Ku sabab kitu, tenjo, Kami rek neraskeun ngalakukeun hiji pagawean anu matak hémeng di antara ieu jalma, enya hiji pagawean anu matak hémeng jeung hiji kaajaiban; sabab hikmah jalma-jalma maranéhna anu wijaksana bakal musna, jeung pangarti jalma-jalma maranéhna anu budi bakal disumputkeun. Cilaka maranéhna anu neangan nepi ka jero pikeun nyumputkeun pituahna ti PANGERAN, jeung lampah-lampahna aya dina poék, sarta maranéhna nyebut, Saha anu ningali ka urang? jeung saha anu nyaho ka urang? Satemenna, malikkeun sagala perkara ku maranéh nepi ka tibalik baris dianggap sarua jeung taneuh liat tukang nyieun kendi: naha hasil pagawean bakal nyebut ngeunaan anu nyieunna, Anjeunna henteu nyieun kuring? atawa naha anu dibentuk bakal nyebut ngeunaan anu ngawangunna, Anjeunna teu boga pangarti? Yesaya 29:14–16.

Pagawéan jalma-jalma durjana bakal siga taneuh liat tukang periuk, sarta dina pasal dua puluh tujuh pagawéan maranéhna digambarkeun ku cara anu sarupa, nya éta salaku batu kapur anu diparecah-pecah. Batu kapur atawa taneuh liat tukang periuk téh gampang pisan ditumbuk nepi ka jadi bubuk, sarta lambang tina pagawéan ngajadikeun “sakabéh batu altar kawas batu-batu kapur anu diparecah-pecah,” bari kaasup pagawéan ngaruntuhkeun “rungkun-rungkun jeung arca-arca,” nepi ka éta “moal nangtung deui,” nyaéta pagawéan anu dilambangkeun ku réformasi raja Yosia. Dina hudangna rohani anu pamungkas jeung réformasi anu pamungkas, anu dilambangkeun ku réformasi Yosia, struktur korporat Advent bakal jadi taringgal, sabab “kota anu dibenteng bakal taringgal, jeung tempat padumukan bakal ditinggalkeun, sarta diantep kawas padang gurun.” Sakabéh pagawéan maranéhna, hartina rébuan garéja, sakola, akademi, paguron luhur, universitas, rumah sakit, jeung gedong-gedong kantor di sakuliah dunya, bakal sacara nubuat ditumbuk nepi ka jadi bubuk anu euweuh hargana.

Kaanggotaanana ogé bakal jadi surem taya nu nyicingan, sabab maranéhna anu disebut “umat anu teu boga pangarti” bakal kawas “dahan-dahan” anu “garing,” anu “bakal dipotong,” “tuluy dialungkeun kana seuneu,” sabab “Anjeunna anu ngajadikeun maranéhna moal maparin rahmat ka maranéhna, jeung Anjeunna anu ngawangun maranéhna moal mintonkeun kanyaah ka maranéhna.”

Nalika pamisahan anu kalaksanakeun ku amanat pangujian téh geus réngsé, sora kadua dina Wahyu pasal dalapan welas nyaur domba-domba Allah anu séjén kaluar ti Babul, sabab dina poé éta “bakal kajadian” yén “tarompét anu agung bakal ditiup, sarta maranéhna anu geus rék binasa di tanah Asyur, jeung anu kapiceun di tanah Mesir, bakal datang sarta nyembah ka PANGERAN di gunung suci di Yerusalem.”

Petikan ieu (Yesaya dua puluh tujuh, ayat dalapan nepi ka tilu belas) anu keur urang tinimbangan, nétélakeun sajarah profétis anu dimimitian dina tanggal 11 Séptémber 2001, sarta ngagambarkeun pangrojong jeung panyucian jalma-jalma anu ahirna bakal nyaur domba-domba Allah anu séjén supaya kaluar ti Babul. Ayat-ayat pambuka dina pasal anu sarua, nétélakeun hiji pupujian anu kudu ditembangkeun salila sajarah éta kénéh.

Dina poe eta pujilah manéhna, Hiji kebon anggur beureum. Kami, PANGERAN, anu ngajaga éta; unggal waktu Kami bakal nyiraman éta; sangkan ulah aya nu nganyenyeri éta, beurang jeung peuting Kami bakal ngajaga éta. Kaceuceub teu aya dina Kami: saha anu rek nangtang Kami ku rungkun biang jeung cucuk dina peperangan? Kami bakal nembus ngaliwatan éta, Kami bakal ngaduruk éta sakaligus. Atawa muga anjeunna nyekel kakuatan Kami, supaya anjeunna meunang karapihan jeung Kami; jeung anjeunna bakal meunang karapihan jeung Kami. Anjeunna bakal ngajadikeun jalma-jalma anu asalna ti Yakub ngakar: Israil bakal mekar jeung bertunas, sarta ngeusian sakuliah beungeut dunya ku buah. Naha Anjeunna geus neunggeul anjeunna, sakumaha Anjeunna neunggeul jalma-jalma anu neunggeul anjeunna? atawa naha anjeunna dipaéhan nurutkeun pameuncitan jalma-jalma anu dipaéhan ku anjeunna? Yesaya 27:2–7.

Lagu ngeunaan kebon anggur téh nyaéta lagu anu mimiti ngaidéntifikasi umat Allah salaku hiji kebon anggur anu ku Anjeunna dipikacinta jeung dipiara. Saterusna éta ngedalkeun jangji panarimaan pikeun saha waé anu daék nyekel kana kabeneran Kristus. Tuluy éta ngaidéntifikasi jangji ngeunaan curahan Roh Suci, anu dilambangkeun ku dua tahap hujan. Tahap kahiji hujan ngahudangkeun kembang-kembang jeung pucuk-pucukna kana kahirupan, sedengkeun tahap kadua ngeusian bumi ku buah.

Lagu ngeunaan kebon anggur téh nyaéta lagu anu nandaan mangsa nalika Allah keur ngaliwatan hiji bangsa pilihan baheula, bari nincak kana perjangjian jeung hiji bangsa pilihan anu anyar. Ayat dalapan jeung satuluyna ngan saukur ngulang deui sarta ngalegaan kana ayat-ayat bubuka dina éta pasal. Ayat kahiji dina éta pasal nandaan kajadian anu sarua jeung anu disebut minangka “poé angin ti wetan” dina ayat dalapan.

Dina poé éta PANGERAN ku pedang-Na anu seukeut, anu gedé, jeung anu kuat bakal ngahukum Léwiatan, éta oray anu ngabelesat, nyaéta Léwiatan, éta oray anu melengkung; sarta Mantenna bakal meuncit naga anu aya di laut. Yesaya 27:1.

Naga éta nyaéta Sétan, tapi dina harti kadua éta téh Roma pagan.

“Ku kituna, sanajan naga téh, utamana, ngagambarkeun Iblis, dina harti kadua, éta téh lambang Roma kapir.” *The Great Controversy*, 439.

Sapuluh raja ti Roma kafir, dina pasal tujuh Kitab Daniel, jeung dina pasal dua belas Kitab Wahyu, ngalambangkeun sapuluh raja dina Wahyu tujuh belas—dina poé-pocé panungtungan.

“Raja-raja, pangawasa-pangawasa, jeung gubernur-gubernur geus nempatkeun kana dirina tanda antikristus, sarta digambarkeun minangka naga anu indit pikeun ngalakukeun perang ngalawan para wali—nyaéta jalma-jalma anu ngajaga parentah-parentah Allah jeung anu

mibanda iman ka Yesus.” Testimonies to Ministers, 38.

Ayat kahiji tina Yesaya 27 nandakeun mimiti pangadilan ka naga, anu mimiti dina poé angin ti wétan, dina tanggal 11 Séptémber 2001. Pangadilan ka raja-raja di bumi, jeung ka mitra padagang globalis maranéhna, kalaksanakeun nalika struktur kauangan bumi diruksak ku hiji “angin ti wétan”, di tengah-tengah “sagara-sagara”.

Sabab, tingal, para raja geus karumpul, maranéhna ngaliwat babarengan. Maranéhna ningali éta, tuluy maranéhna gumun; maranéhna kalisah, sarta gancang ngalungsur. Di dinya sieun nyekel maranéhna, jeung nyeri, saperti awewe keur ngalahirkeun. Maneh ngarempag kapal-kapal Tarsis ku angin ti wetan. Jabur 48:4–7.

Yesaya pasal dua puluh tujuh, ayat hiji nepi ka tujuh, diulang sarta dipedar leuwih jembar dina ayat dalapan nepi ka tilu belas. Ieu nandeskeun yén dina “poé angin wetan” raja-raja jeung padagang-padagang bumi bakal nyanghareupan kasieun, sarta kasieun maranéhna beuki ngaronjat sapanjang sajarah ti éta titik ka hareup. Kasieun éta nandaan gerak-gerik anu henteu logis jeung buru-buru ti para globalis progresif di planét bumi ti saprak 11 Séptémber 2001, nalika maranéhna ngadorong agenda maranéhna leuwih jauh jeung leuwih agrésif tibatan anu sacara logis dipiharep. Iblis, jeung para wakilna, nyaéta para padagang jeung raja-raja bumi (para globalis), salaku lambang naga, nyaho yén waktuna pondok.

Ku sabab éta giranglah, hé sawarga, jeung maranéh anu cicing di dinya. Cilaka ka nu nyicingan bumi jeung laut! sabab Iblis geus turun ka maranéh, bari pinuh ku amarah anu kacida gedéna, lantaran anjeunna nyaho yén waktuna ngan kari sakeudeung. Wahyu 12:12.

Poé angin ti wétan, anu ngabalukarkeun krisis ékonomi dina taun 2001, anu ngan beuki parah waé, sanajan média globalis ngusahakeun ngaku sabalikna, nyaéta perkara anu nyanghareupan dunya dina mangsa naga nyaho yén waktuna pondok. Satuluyna manéhna ngagedékeun gerakan-gerakanana pikeun ngawasa sakumna bumi, sarta manéhna ngalakukeun éta nalika “Cilaka” (Cilaka anu katilu) ditimpakeun ka “nu nyicingan bumi jeung laut.”

Datangna Islam tina Bencana katilu (angin ti wétan), dina 11 Séptémber 2001, nimbulkeun musibah ékonomi anu maksa para globalis pikeun ngagancangan upaya maranéhna dina maksa pamaréntahan hiji dunya ka sakuliah planét bumi. Sanajan kitu, Islam terus ngalaksanakeun peranna. Bisa jadi panyingkepan anu pangseriusna ngeunaan Islam minangka hiji lambang dina nubuat Alkitab kapanggih dina rujukan anu kahiji kana Islam.

Lajeng malaikat PANGERAN ngandika ka manehna, “Maneh keur kakandungan, sarta baris ngalahirkeun saurang putra, sarta kudu mere ngaran anjeunna Ismael; sabab PANGERAN parantos ngadangu kasangsaraan maneh. Jeung anjeunna bakal jadi jalma liar; leungeunna bakal ngalawan unggal jalma, sarta leungeun unggal jalma ngalawan anjeunna; sarta anjeunna bakal cicing di payuneun sakumna dulur-dulurna.” Kajadian 16:11, 12.

Firman Allah henteu kungsi gagal. Nalika Islam terus ngahasilkeun kanyeri saperti awéwé anu keur ngalahirkeun, sawatara jalma, sanajan maranéhna bisa waé narima yén Islam téh diidentifikasi dina nubuat Alkitab, can kénéh ngararangkeun dina pikiranana kana kanyataan anu écés dina

éta dua ayat. Aya nu bisa waé ngartos yén Islamlah anu ngahijikeun unggal lalaki di sakuliah planét bumi pikeun ngalawan hiji musuh anu sarua, sarta ieu tangtu leres. Tapi frasa panungtungan dina éta ayat téh mangrupa bebeneran anu leuwih serius. Dunya kungsi diguncang ku kajadian 11 Séptémber 2001, sarta anyar-anyar ieu diguncang deui ku serangan 7 Oktober taun ieu ku Hamas ngalawan Israél. Tapi teu aya saurang ogé anu daék ningali yén sumanget peperangan jeung karuksakan dadakan téh aya “di payuneun sakumna” dulur-dulur Ismail.

Karuksakan kumaha anu baris dilaksanakeun nalika aya serangan ngadadak anu dilakukeun ku bangsa-bangsa Islam saperti Arab Saudi, Uni Émirat Arab, Qatar, Kuwait, Brunei, jeung Bahrain? Roh Ismael aya dina “sadayana dulur-dulurna,” sarta peperangan anu nepi ka ayeuna geus dihasilkeun ku Bala Katilu ti nagara-nagara saperti Afghanistan atawa Irak, baris kacida bédana nalika nubuat ngeunaan Ismael geus kacumponan sapinuhna. Sabaraha bom nuklir anu dipiboga ku Pakistan?

Ciri kenabian tina perang Islam sakumaha dipintonkeun dina Kasangsaraan Islam kahiji jeung kadua nyaéta serangan ngadadak anu matak reuwas. Naha aya cekap waragad di nagara-nagara Islam anu makmur pikeun sacara rusiah meunangkeun atawa ngahasilkeun pakarang anu leuwih canggih, jeung leuwih maéhan, tibatan jet anu pinuh ku suluh, bom mobil, ban kaduruk, perkosa, jeung péso? Naha Firman Allah kudu dipercanten?

Sakabéh permata tina impian Miller jadi bebeneran-bebeneran pangujian dina poé-pocé pamungkas, sanajan euweuh deui iwal kanyataan yén bebeneran-bebeneran éta geus dipiceun sarta nubuat netelakeun yén éta-éta bakal dipulihkeun. Tapi sawatara tina permata éta, saperti pagawean Kristus di Bait Suci sawarga jeung Islam tina Woe katilu, nandakeun ramalan-ramalan anu kakara digenepan ngan dina poé-pocé anu pangpamungkas pisan. Nu hiji ngagambarkeun pagawean Kristus di Tempat Nu Maha Suci, tangtu hiji bebeneran pangujian kiwari, jeung nu séjén nandakeun amanat Midnight Cry, anu deuih mangrupa bebeneran pangujian kiwari.

Benang anu ngajalin gerakan Millerite jeung mangsa ahir dina taun 1989, anu satuluyna ngenalkeun gerakan saratus opat puluh opat rébu, nyaéta “tujuh kali,” anu mangrupa permata kahiji Miller jeung anu kahiji disisihkeun nalika Adventisme ninggalkeun jalan-jalan baheula. Saratus dua puluh genep taun ti pambrontakan 1863 nepi ka mangsa ahir dina taun 1989 ngawakilan “tujuh kali.” Dua rébu lima ratus dua puluh dibagi jadi dua mangsa sarébu dua ratus genep puluh, jeung saparapat kasapuluh atawa perpuluhan tina sarébu dua ratus genep puluh nyaéta saratus dua puluh genep. Batu anu ditampik ku para tukang ngadeg gedong téh panjang pisan nepi ka nyambungkeun gerakan kahiji jeung panungtung tina tilu malaikat. Ku kitu, éta nandakeun yén bebeneran ngeunaan “tujuh kali” ogé mangrupa bebeneran pangujian pikeun mangsa ayeuna, sarta yén éta téh bebeneran anu henteu deui ngan saukur jadi batu pondasi, tapi jadi batu hulu juru.

Ayeuna urang bakal ngeureunkeun heula panitén urang ngeunaan nambahanana pangaweruh dina gerakan Millerite, anu dilambangkeun ku tetenjoan Walungan Ulai dina kitab Daniel, tuluy ngalihkeun panitén urang kana tetenjoan Walungan Hiddekel, anu ngagambarkeun nambahanana pangaweruh dina gerakan saratus opat puluh opat rébu.

Salajengna urang baris ngamimitian ku ngémutan opat generasi Adventisme anu ngawengku saratus dua puluh genep taun ti 1863 nepi ka 1989.

Urang baris ngamimitian éta pangajaran dina artikel salajengna.

Sarta dina taun kagenep, dina bulan kagenep, dina poé kalima bulan éta, waktu kuring keur calik di jero imah kuring, sarta para kokolot Yuda calik di hareupeun kuring, leungeun PANGERAN Allah turun ka dinya nimpah ka kuring. Tuluy kuring nenjo, jeung lah aya hiji rupa anu kawas pintonan seuneu: ti pintonan cangkéng-Na ka handap, seuneu; sarta ti cangkéng-Na ka luhur, kawas pintonan cahaya nu ngagenclang, kawas warna ambar. Mangka Anjeunna ngalegaan hiji wangun leungeun, tuluy nyekel kuring ku sapucuk buuk sirah kuring; sarta roh ngangkat kuring ka antara bumi jeung langit, tuluy mawa kuring dina titingalian Allah ka Yerusalem, ka lawang gapura jero anu nyanghareup ka kalér; tempat ayana korsi arca timburu anu ngagerakkeun kana timburu. Jeung, lah, kamulyaan Allah Israil aya di dinya, nurutkeun titingalian anu ku kuring katénjo di tanah datar. Tuluy Anjeunna ngandika ka kuring, “Anak manusa, angkat ayeuna panon maneh ka arah kalér.” Ku kituna kuring ngangkat panon kuring ka arah kalér, jeung lah, di beulah kalér gigireun lawang gapura altar aya ieu arca timburu di lawang asup. Anjeunna ngandika deui ka kuring, “Anak manusa, naha maneh ningali naon anu maranéhna lakukeun? nyaéta kajijian-kajijian anu kacida gedéna anu dipilampah ku kaum Israil di dieu, nepi ka Kami kudu ngajauhan tempat suci Kami? tapi balik deui sakali deui, sarta maneh bakal ningali kajijian-kajijian anu leuwih gedé.” Tuluy Anjeunna mawa kuring ka lawang pakarangan; sarta nalika kuring nenjo, lah aya liang dina témbok.

Lajeng saur-Na ka abdi, “Eh anak manusa, ayeuna gali témbok éta.” Sanggeus abdi ngagali témbok éta, katingal aya hiji panto. Saur-Na deui ka abdi, “Asup, sarta tingali kakakeueum-kakakeueum jahat anu maranéhna lakukeun di dieu.” Ku kituna abdi asup sarta ningali; sarta, tingali, sagala rupa sato ngarayap, sato-sato najis anu matak jijik, jeung sagala brahala kulawarga Israil, kagambarkeun dina témbok sabudeureunana. Jeung di hareupeun éta nangtung tujuh puluh urang kokolot kulawarga Israil, sarta di tengah-tengah maranéhna nangtung Yaazanya bin Syafan, unggal-unggalna mawa pedupaan dina leungeunna; jeung haseup menyan anu kandel naék ka luhur. Lajeng saur-Na ka abdi, “Eh anak manusa, naha geus katingali ku maneh naon anu dipigawé ku para kokolot kulawarga Israil dina poék, unggal-unggalna di kamar gambarna sorangan? Sabab maranéhna nyebut, ‘PANGERAN henteu ningali ka urang; PANGERAN parantos ninggalkeun ieu bumi.’” Saur-Na deui ka abdi, “Baling deui paningal maneh, sarta maneh bakal ningali kakakeueum anu leuwih gedé deui anu maranéhna lakukeun.” Geus kitu Anjeunna mawa abdi ka lawang gapura Bait PANGERAN anu nyanghareup ka kalér; sarta, tingali, di dinya aya awewe-awewe linggih bari ceurik pikeun Tammuz. Lajeng saur-Na ka abdi, “Naha geus katingali ieu ku maneh, eh anak manusa? Baling deui paningal maneh, sarta maneh bakal ningali kakakeueum anu leuwih gedé ti ieu.” Geus kitu Anjeunna mawa abdi ka palataran jero Bait PANGERAN, sarta, tingali, di lawang Bait Allah PANGERAN, di antara serambi jeung altar, aya kurang leuwih dua puluh lima urang lalaki, tonggong maranéhna nyanghareup ka Bait PANGERAN, jeung beungeut maranéhna nyanghareup ka wetan; sarta maranéhna nyembah panonpoé ka arah wetan. Lajeng saur-Na ka abdi, “Naha geus katingali ieu ku maneh, eh anak manusa? Naha ieu perkara enteng pikeun kulawarga Yuda, nepi ka maranéhna ngalakukeun kakakeueum-kakakeueum anu

maranéhna lakukeun di dieu? Sabab maranéhna geus ngeusian ieu nagri ku kajahatan, sarta maranéhna geus balik deui pikeun ngambekkeun Kami; jeung, tingali, maranéhna nempatkeun dahan kana irungna. Ku sabab éta Kami ogé bakal nindak dina amarah; panon Kami moal welas, jeung Kami moal mikeun karunya; sanajan maranéhna ngajerit tarik dina ceuli Kami, Kami moal ngadéngé ka maranéhna.” Yehezkiel 8:1–18.